

SANCTUS

Dodatek
bł. Jakub Strzemię

stolskiej; z archidiecezji rzadko wyjeżdżał, natomiast ustawicznie ją wizytował. Będąc dobrym pasterzem, chciał dokładnie poznać swoje owce i warunki, w których upływało ich życie. Działał także skutecznie w ramach całej metropolii halickiej” (E. Szafrowski). Błogosławiony Jakub dbał o poziom swojego duchowieństwa i starał się swoim księżom zapewnić odpowiednie warunki egzystencji, jak również pracy duszpasterskiej. Arcybiskup troszczył się o poprawne sprawowanie liturgii w archidiecezji, rozpowszechniał szczególnie kult Najświętszego Sakramentu i Najświętszej Maryi Panny.

Pełen zasług odszedł do Pana w opinii świętości 20 X 1409 roku, po 18 latach gorliwej pracy pasterskiej. Błogosławiony Jakub jest określany przez biografów „jako kapłan cnotliwy, pobożny, prosty, opiekun biednych, obrońca spraw polskich we Lwowie i na kresach” (M. Zahajkiewicz). Ciało arcybiskupa Jakuba pochowano we franciszkańskim kościele Świętego Krzyża we Lwowie. Oddawany od początku kult bł. Jakubowi ożywił się po odnalezieniu jego grobu w roku 1619. W 1785 roku jego relikwie przeniesiono do katedry lwowskiej. Papież Pius VI swoim dekretem z dnia 11 IX 1790 roku zaliczył Jakuba do grona błogosławionych. Jest on patronem Lwowa i polskiej prowincji franciszkanów. Kult błogosławionego Jakuba ożywił na początku XX wieku metropolita lwowski, arcybiskup Józef Bilczewski, starając się o jego kanonizację. Po drugiej wojnie światowej relikwie bł. Jakuba przeniesiono do katedry tarnowskiej, obecnie spoczywają w kościele katedralnym w Lubaczowie.

W ikonografii bł. Jakub przedstawiany jest „jako brodaty mężczyzna w sile wieku, w stroju biskupim (w mitrze, z pastorałem) lub w habitach franciszkańskim” (B. Krasucka). Błogosławiony Jakub na swojej pieczęci biskupiej miał wizerunek Matki Bożej, przed którą sam klęczał. Liturgiczny obchód ku czci bł. Jakuba ma charakter wspomnienia obowiązkowego i przypada na dzień 21 października. Nasze przypatrywanie się bł. Jakubowi zakończmy mszalną modlitwą (kolektą): „Boże, Ty obdarzyłeś błogosławionego Jakuba Strzemię, biskupa, gorliwością w głoszeniu Ewangelii; spraw, abyśmy za jego wstawiennictwem zawsze składali Tobie świadectwo przez naszą wiarę i czyny”. /za: opoka.org.pl/

Modlitwa do bł. Jakuba Strzemię w intencji dzieci

Panie Jezu Chryste, Ty powiedziałeś: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do mnie, do takich bowiem należy Królestwo Niebieskie”, tymi słowami dałeś wskazówkę jak bardzo ważne są dzieci we wspólnocie Kościoła. Stałeś się także przykładem dla swoich Apostołów i ich następców- pasterzy Kościoła- w unізianiu się względem każdego człowieka, nawet tego najmniejszego i bezbronnego. Za Twoim przykładem poszedł także i bł. Jakub Strzemię, którego gorliwe świadectwo w tym względzie przyozdobiło tytułem: przyjaciel dzieci.

Bł. Jakubie Strzemię, podczas twojej ziemskiej pracy misjonarskiej i arcybiskupiej głosząc Słowo Boże, sam osobiście wyjaśniałeś je dzieciom swojej archidiecezji i miasta Lwowa, widząc w nich nadzieję i przyszłość świata i Kościoła. Przyjacielu dzieci, swoim przemożnym wstawiennictwem wypraszaś łaskę potomstwa małżonkom, którzy pragną owocu swojej miłości. Spraw, nasz Patronie, aby ci, którym ta łaska nie jest dana, mogli z nadzieją nieść ten krzyż i otwierać się na przyjęcie do swego serca i pod swój dach dzieci osierocone i porzucone. Swoją opieką otocz dzieci nienarodzone, aby mogły bezpiecznie rozwijać się i wzrastać w łonie swych matek, by nikt nie odważył się podnieść ręki na ich bezbronne życie. Ostaniam płaszczem swej opieki wszystkie dzieci, by mogły w pokoju i radości rozwijać się, formować i zdobywać wiedzę potrzebną do budowania cywilizacji miłości i pokoju. Niechaj będzie przekazywana im wiara ojców w poczuciu prawdziwej tolerancji i wzajemnego szacunku względem innych religii. Niech ich dzieciństwo będzie uchronione od zgorzenia i złego przykładu dorosłych tak, aby prawidłowo wzrastało ich człowieczeństwo i pomnażała się wiara w Boga. Stróżu Ojczyzny naszej, wypraszaś wszystkim dzieciom prawdziwą miłość do Boga, Kościoła, człowieka i Ojczyzny, by owa miłość była jedynym kryterium ich życia na ziemi. Niechaj ich dziecięca ufność otwiera je na łaski, które zaprowadzą je w przyszłości do nieba, gdzie będą cieszyły się wieczną radością z Chrystusem, który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

Jakub urodził się około roku 1340 najprawdopodobniej w Małopolsce. Miejscowości jego urodzenia nie znamy. Według późniejszej tradycji wywodził się ze szlacheckiej rodziny herbu Strzemię. Po wstąpieniu do zakonu franciszkańskiego ukończył szkołę klasztorną. W latach 1385-1388 był gwardianem klasztoru we Lwowie. Należał też do Stowarzyszenia Braci Pielgrzymujących dla Chrystusa. Tworzyli je franciszkanie i dominikanie w celu prowadzenia działalności misyjnej na Rusi i Wołoszczyźnie. Błogosławiony Jakub nie tylko był gorliwym przełożonym klasztoru, ale również gorliwym misjonarzem. Jako misjonarz pracował z narażeniem swojego życia na Rusi, Wołyniu, Pokuciu i Wołoszczyźnie. Głosił Ewangelię nie tylko słowem, ale też przykładem swojego świętobliwego życia. Prowadził niezwykle skromny tryb życia, starając się tym, którym głosił Ewangelię, dać nie tylko naukę Bożą, ale też siebie samego. Jako gwardian klasztoru pośredniczył w sporze, jaki zaistniał między radą miejską Lwowa, a arcybiskupem Halicza Bernardem. Doszło do tego, że zapalczywy arcybiskup Bernard chciał obłożyć miasto Lwów karami kościelnymi. Błogosławiony Jakub poparł apelację mieszkańców Lwowa do Stolicy Apostolskiej i tak zakończono spór pomyślnie dla mieszczan lwowskich. Papież Bonifacy IX zamianował 27 VI 1391 r. bł. Jakuba arcybiskupem Halicza. Miasto Halicz, powstałe na przełomie wieku IX i X, było ważnym ośrodkiem życia kościelno-religijnego na Ukrainie. Pierwszym wyznaniem było tu prawosławie. Około roku 1152 powstało w Haliczu biskupstwo prawosławne. Kościół katolicki swoją działalność na tym terenie rozpoczął w wieku XIII.

Konsekracja nowego arcybiskupa miała miejsce w Tarnowie w roku 1392. Święceń udzielał biskup przemyski Maciej. Przyjmując godność biskupią bł. Jakub nie zmienił swojego trybu życia ani sposobu swojej pracy. Niezwykle ciężkie warunki, jakie panowały w archidiecezji, szczególnie zaś brak duchowieństwa i kościołów z katedralnym włącznie, sprawiały, że jego działalność biskupia nie odbiegała od warunków poprzedniej trudnej działalności misyjnej. Metropolita Jakub rozpoczął swoją gorliwą działalność pasterską od organizowania metropolii i dokładnego wytyczenia nieustalonych granic archidiecezji halickiej. W roku 1406 zwołał pierwszy synod archidiecezji i doprowadził do przeniesienia w roku 1412 stolicy metropolii do Lwowa. On też rozpoczął budowę przyszłej katedry pod wezwaniem Najświętszej Maryi Panny, gdzie później król Jan Kazimierz będzie składał swoje śluby Matce Bożej Królowej Polski. „Jako arcybiskup jaśniał wielką skromnością i nadal zachowywał ubóstwo zakonne. Swojemu duchowieństwu świecił przykładem własnej gorliwości pasterskiej i apo-